

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Melisa Gürpınar ÇOCUKLUĞUM ve ÖLÜMÜM

TÜRK YAZARLARI

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,
Özal Basımevi'nde basıldı. (1992)

Melisa Gürpınar
ÇOCUKLUĞUM
ve
ÖLÜMÜM

ŞİİRLER

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Bâbîâli Caddesi No. 19 Kat 2, 34410 Cağaloğlu, İstanbul
Telefon: 528 61 13 Fax: 513 51 88

ISBN 975.510.413-5
© Melisa Gürpınar / Can Yayınları Ltd. Şti. (1992)

yazılı hayat

hayatım
kısa süren
ateşli bir hastalık gibi
başladı ve bitti

umut hep vardı
ve aralıktı pencerem
kimi gün gerçekle düş birbirine karıştı
ben sayıkladım
birileri yazdı
ya da yazan bendim
sayıklayan başkaları
anlayamadım

ölüm hep geldi gitti
elmayı soyan bıçak gibi
sırtımda keyifle dolaştı
serinletti beni

yaşayan kumrudur

hayat çok yalın olmalıydı
kumruya kalırsa
sevgiler sözsüz
yürekse çıplak
ve açık olmalıydı umuda
belki de akasya tomurcuğu kadar hafif
olmalıydı ki hayat
son bulsun bir dokunuşla

kumru kanadını yaymış
geriniyordu erguvan dalında
anasının göğsünü tutan çocuk gibi
yummuştı gözlerini dünyaya
biliyordu ki
görecek hiçbir şey yoktu ufukta
ezberlemişti istanbul'u
sonsuz bir ikindi olarak
ölümse gece kadar derin
ve çobanyıldızı kadar uzaktı daha

kasnak

kadıköy'de denize inen bir sokakta
günlük ve gülsuyu kokan
bir rum evinde doğdum

evin önünde yaşlı bir sakız ağacı vardı
ve yanında
kimbilir hangi sultanın yaptırttığı
kadınlar hamamı
rıhtımın dalgaları
palamut kokuyordu o kış
sular altında kalmıştı tramvay rayları
teyzem zatürreydi
cüceler görüyordu tavanda
girit'i özlüyordu paşababam
zeytin toplayan kızlardaydı aklı hâlâ
dayımsa buruşuk yüzlü bir çocuğa
gülümsüyordu insanlık adına
izinli asker ve gizli âşıktı
kuşkusuz şairdi biraz da
beni kundaklayan kimdi bilmiyorum
galiba büyükannemdi
hep oydu

ne yapsındı annem
hem yeni dul
hem lohusaydı
kırk gün inatla yataktan çıkmadı
seller gibi süt akıyordu göğsünden
ve gözlerinden yaş

geceleri karartma ve tavla partisi vardı evlerde
gündüzleri ekmek karnesi telâşıyla
cam önünde işlenen nakış
kasnakta gerili organzaya sürekli batan iğne
eşlik ederdi
komşudan gelen keman sesine
ve at arabasıyla taşınma hazırlıkları bir de
bir kiralık evden öbürüne

soruyorum kendime
yani ne değişti
acının çekirdeğinde diye

yarın

dostlarım
yarın olmayabilirim diyorum
hep diyorum
ama varım
sırları dökülmüş bir ayna gibi
dolaşıyorum aranızda

kimi gün
kıraça avlıyorum rıhtımda
zorla gülümsüyorum
bir askerin yarasını sararcasına
anası oluyorum üç beş çocuğun daha
sevgimi bölüşecek bir hasta
ekmeğin içini yedirecek
bir yaşlı kadın arıyorum yollarda

biliyorum
avucumda taşıdığım ateşle sudur
kahırdır bağrımdaki kaya
ne zaman bir karanlık çökse
doğduğum kente
düşüveririm sözcüklerin ağına
ruhum yakamozlanır
ışıklar saçar
korkulu düş gibi uzayan
çocukluğumla ölümün arasındaki dalgalanmada

olta

herkesin içinde
suya eğilen bir çocuk vardır
ne su yaklaşır
ne çocuk büyür
sonsuz bir merakın taşları
düşer durur derinlere

ben de eğilmiştim bir gün denize
nedensizce
bir tüy gibi salınarak
giriverdiğimi anımsıyorum
köpüklerin evine

mutlaka ıslanmış bir çocuk vardır
herkesin içinde
gök sallanır
kıpırdar yosunlar
ve kara gitgide uzaklaşır
yalnızca çocuk kalır
elinde oltasıyla
belki de denizdir uzaklaşan
çocuksa hiç olmamıştır

sahipsiz kayak

dünyadaki bütün denizler benim
deniz sözcüğü de benim
belki ben de denizim

ya şu uyuyan kayak
hani yelkenini bağlamış da
sallanıyor iki yana
gece boyunca
o kimin acaba

park kapısı

bir uçan balonu taşırcasına
mutlu ve tedirgin
yürürken
biliyorum hayattır bu
kaçtı kaçacak ellerimden

rugan pabuçlar
bir demet ballıbaba
ve yazılmamış bir masal
kalacak gibi oluyor geriye benden
kâğıt tuzluklar buruşmuş
bütün sucu arabaları mahzun
küçük havuz kurumuş olacak belki de
daha aradan bir an bile geçmeden

hava günlük güneşlik
park kapıları açık
şebboy şakalaşıyor hercâi menekşeyle
yaşlı bir adam
gümüş saplı bastonuyla
eşeliyor toprağı gülümseyerek
uzun kirpikli lacivert bir göz arıyor
bir sözcük ya da
çerkezce'den düşmüş

paşababa
diye bağıriyorum
ne olur
cep saatini dinletsene bana

kırmızı lastik top

ceplerime güneş işlemiş
suat hanım teyze
gölge işiyle
civcivler yer mineleri
sarılmış renkli ibrişimlere
ellerim dokunuyor ceplerime
ceplerimde simit susamı
kırmızı lastik top
ve fistolu mendil
bir tanecik de fırkete

ceplerim hayatın bütün yükünü
almış içine
peki ceplerimi kim taşıyor
ben neden basıyorum dünyanın eteklerine
neden her resme bir güneş yetiyor
ve tersinden bakılıyor gölge işine

sokak

pamuk helvacı
camekânlı arabasını iteledi yokuş yukarı
taşıyordu şekerden yapılmış
pembe bir dünyayı
dünyanın içinde
zeytin ekmek parası
üç çocuğu hasta anası
ve güneş ışığı vardı
çerçevesi kırık bir yaz resminden
kayıp düşmekteydi sanki
boynuna bağladığı kırmızı mendille birlikte
pamuk helvacı

ardından koştum
avucumda terli bir yirmi beş kuruşla
koşarken asfalta yapıştıyordu pabuçlarım
daha dün dondurmacıyı kaçırmıştım
cezalıydım uzun bir öğle uykusuna
ah tanrım bugünse
kulaklarımdan tavana asılacaktım
teyzemin dediğine göre

şu düştün bir uyansam
tutsam annemin elini gene
sonsuzluğun adresini sora sora
yürüsek iki yanımıza bakınarak
ve sayarak çinko kaplı cumbaları
daracık bir sokakta
ne olur sanki

peşimize bir kedi yavrusu takılsa
ben onu sevsem
burnunu gıdıklasam bir pelin dalıyla
o bizi terk etse durup dururken
köşe başında

okul

ben derse kalkmış bir çocuğum
korku ve heyecanla
durmadan anlatıyorum
kapıcı beşir
elindeki pirinç çanı çala çala
dolaşiyor dışarıda
öğretmenim inatçı
ille de bir not vermek istiyor bana
açtırmıyor kapıyı
anlat çocuğum diyor
anlat bakalım
ah şu an bir kedi miyavlasa
gülsek
ya da nal sesleri dolsa sınıfa
haritalar canlansa
sepetimde patates yemeği var
bir de portakal
nedense sınıfın en çalışkanı oluyor
oğlanlar
atilla var enis var
yanakları al al saçları kolonyalı
ve kolalı beyaz yakalarıyla
seviyorum onları

öğretmen dersi bitirmiyor
görüyorum bir gözyaşı seli ve kara bulutlar
göç yollarını izleyerek
geliyor üstüme doğru
ben öğrendiğimi hemen unutuyorum

ve ezberlediğimi de öyle karışık anlatıyorum ki
devrilmiş bir kova su gibi
kimse kullanamıyor bir daha sözcüklerimi
ama hâyal bilgim pekiyi

bahçemiz

dönerdim

döndükçe eteklerim açılırdı

adam mumu gibi ince ve beyaz bacaklarım

kendini denerdi hayata karşı

ben çocuktum

annemin şakakları rastık kokardı

sabırsızdı büyükannemse

kar altında badem baharı arardı

her şey geride kaldı

elmas küpeler uçtu

bütün gece hışırdayan palmiye yaprakları

düşlere dolandı

nerede altın damlası kolonyaları

kıvılcımlı maltız

ıslak süpürge kokan

kocaman anahtarlı evimiz

bir de çamurlu bahçemiz olacaktı

hep açıktı tahta kapısı

ölenler o bahçeyi bırakır giderlerdi

ardından sevdikleri şarkılar da giderdi

çocuktum

büzgülü basma etekliğimle bir ben kalırdım

dönerdim kendi kendime

anlamaya çalışırdım yalnızlığı

lohusa yataklarındaki

gözü kapalı bebeklerin sırrını

kırmızı kordelayı ve kanı

anlamaya çalışırdım ki

ben biraz açılan bacaklarıma hayrandım
bir elimde çikolata yaldızları
öbüründe mandolin torbası
yürürdüm yokuş yukarı
kimbilir
belki saçlarım da sarıydı

oyun

ben ki masallarım
ve keçe minderimle
her sabah çıktığım ağaç tepelerinde
hep sevgiyi düşünür
sevgiyi söyledim kuşlara gizlice

ve bir gün ağaçtan indim
başladım çalakalem sevmeye
sevgi ekdim
bekledim yeşermesini
ekin biçer gibi sevgi devşirdim
saçı gibi dağıttım
sevgiyle ısıttım kış günlerini
sevgiyle emzirdim kurtları
kendimi öğrendim
kendimden geçtim gittim sevgiyle

olur ya bu benim çocuk yüreğim
yaşı belirsiz cömert yüreğim
dökmüş bulundu ortaya
ipini topunu bilyelerini de
çalındı her şeyi
çukura itildi
sen çık dediler oyundan
çıkta
sormadı nedenini
inci bir kolye gibi
hep başkalarının elinde
koptu dağıldı günleri

uçarcasına

bir gençlik resminin içinden
uçarak geçti yüzüm
d   mlenmi ti g zbebeklerimde
korku
ve bir a k yemini gibi ölüm

uzaklara doğru

ve yıllar sonra
kurduğunda bütün ağaçlar
kızlara çıkalım seninle dedi
hayata ve ölüme geciken
bir dostum
göğün pembesi dağılmadan
ve çiy damlası uçmadan daha
basalım otlara
osman beylere de gidelim
o benim ilkokul öğretmenim
çıplak kafalı
matematiği kuvvetli
avludaki sedirde oturur her ikindi
bekler gibi bir öğrenciyi
karısı munis de bekler gibi
elinde kahve tepsisiyle
durur yıllardır eşikte sanki

bir sabah doğduğum eve gidelim
ben dut ağacını silkelerim
sen çarşafı gerersin kızkardeşimle
o aklını yitirmemiş olur
annemse yaşıyordur mutlaka
kalburabastı kızartır mutfakta
karşıkı adaya doğru yüzersem eğer
ardımdan bakar gene merakla

ne olur bir sabah da
ölüverelim dedi
kimseye haber vermeden
ve öyle yaptı
bir de baktım ki uçup gitmiş
fesleğen kokusu gibi ellerimden

\\

elma baharları

ben bir yerden tanıyorum
bu nisan ayını
rüzgârını yağmurunu
suda sallanan kayığı
otların kıpırtısını
bir yerden tanıyorum ama
çıkartamıyorum
nedir kimdir bu nisan ayı

bulutlar dağınık güneş kararsız
çok uzaklardaki elma baharları
bilmiyorum gene o eski
elma baharları mı
bir zamanlar ölüm olmazdı nisan ayında
beyaz ve sarı kelebek birbirini kovalardı
şimdi her şey değişti
tanıyamıyorum kokladığım havayı
yıllar sonra evine dönmüş bir çocuk gibi
aradığımı bulamıyorum
nisan ayında
o bana kayıtsız
ben ona yabancı

adresim

yok ki bir adresim benim
ölümden gizleyecek
olamaz da
sardunya saksım nerede
ben orada
bundan sonra

ı

takvimim

nicedir takvimim oldu
şu yaşlı incir ağacı
hep bakıyorum
baharda uç veren yeşilin parmaklarına
yağmur altında açışına gözlerini
ve sonra incir sütü kokan ağustos ayında
çilli yemişlere konan
tatarcık kümelerine
küçük sarı kuşların sabırsızlığına
solmuş bir yaprağın
kendini yere atmasına dalından
bakıyorum da
paslı bir rüzgârgülü dönüyor içimde

sanki köklerinde
göksel bir saati kuruyor incir ağacı
yarayı balla sıvazlayan
tanrısal bir içgüdüyle

nedir sönen

çocuk kibriti çakar
ne ışık
ne de alevdir isteği

her oyunun başı ve sonu
üfleyip söndürmenin
keyfi içindir biraz da
çocuk kendinden bile saklar
bu gerçeği

çatlamış tohuma dokundum

her şeye dokundum
yaramaz bir çocuk gibi
yazılı kâğıda
ağırlaşan hastaya
kırılmış yüreğe
çatlamış tohuma
ölü bir kuşun katılığına
dokundum
ve kaçtım sonra

fırtına

düşünüyorum da
bir kiraz dalını
kırabilir miyim acaba
nisan rüzgârıyla üşüyen
çiçekler açmışken tam
yeni yürüyen bir çocuğun inadıyla
yükselen sarmaşığı
durdurabilir miyim ben

hep sonraya kalırken
mevsimlerin gelişi
bir de baktım ki
korkar olmuşum
içimde incinen gülden

yakalayabilir miyim kendimi acaba
diyorum
bestesini sevmeyen bir şarkı gibi
kendimden uzaklaşırken

gece

gururla yürürdüm
alanın ortasına
beni bekliyor olmalı
karanlığa bürünmüş
yaşlı baykuş
takacak boynuma
gecenin kemendini

ve birazdan
açılacak çürümüş nilüferler
düşlerimin bataklığında

zaman adında bir kabadayı

kim açtı
bıçak yaralarını yüzümdeki
ah belâlım tabii
zaman adında bir kabadayı

belki de beni aynalardan kıskandı
aslında uysaldır
sokak kapımda uyuklar
ve karanfil kokar ağzı

yeryüzünün kolları

ömrümün resmini çizdim
beyaz bir kâğıda
karlı bir gecenin kapısına astım

kararmıştı bütün ağaç iskeletleri
onlar ki
yeryüzünün kollarıydılar
sonsuz akitıyorlardı
içlerindeki aydınlığı
bir çam dalını da çizdim dumanla
tutuşmuş gibi oldu
sarı bir kıvılcımla dünya

sabah olduğunda
donmuş gözyaşları parlıyordu
camlarda
ve herkes
resmin içinden geçen avcıya bakıyordu
şaşkınlıkla

insan

ayva ağacının
saklısı gizlisi yok
işte meyvesi işte çiçeği
içi dışı ortada
kışa da hazır bahara da
duruşuna bakılırsa

ya insan
belirsiz bir kök
iki yorgun ayak üstünde
giyinik bir gövdeyle
düşüyor avının ardına
heybesinde zehirli oklar
ve yalan çiçeği var
kuşkular saklanıyor gözlerinde
korkuyor ondan toprak
ölüler korkuyor
bütün telleri kopmuş bir saz gibi
ağlıyorlar susarak

ömür dokuyorum

bir kilim gibi dokuyorum ömrümü
her gün için
tek bir düğüm atıyorum
yetmez mi

ne gün doluyor
ne bitiyor kilim
neyleyim
biri beni bu tezgâha bağlamış sanki
yüzüme vuran güneş
solduruyor gözlerimin rengini

üstelik bilmiyorum
saç örgülerimi kim kesti
neden kesti
tanı mıyordu madem ki beni

demek ki şair olacağım

içimden bir ses
şair olmaya başladı
artık sen dedi

yaşasın
demek ben de şair olacağım
mersin dallarıyla süslenecek saçlarım
ama ne zaman
denize ulaşır mı bir damla gözyaşı
buharlaştıktan

ben ki
doğmadan önce
ölümü tanıyan
ve kayan bir yıldız gibi
durmadan kararan biriydim
kendi ışıqla buluşunca
ne yapabilirim acaba diye
düşünüyorum şimdi

ölüm uyur ay dolaşır

yaz dediğin nedir ki
kuru otların içinde
bir yeşil çekirgeyi
kovalamak mı sence

tozdan bir kanat gibi
dokunmadan sevdiğini
tutabilir misin elinde
fazladan bir an bile

taşlı yollardan
düşe kalka gelen ölüm
kuruyanı dudaklarını
kimbilir kimin gözyaşıyla ıslatır
ve uyuyakalır sonra
örtünüp ay ışığını
ılgın ağaçlarının dibinde

yaz dediğin nedir ki
yüzünü sıyırıp geçen
yarasaların kanat sesidir belki de

kentteki canavar

vâdide olanları anlatıyordu
öksürüklü sesiyle
armut ağacına konan saksağan yavrusu
meğer güz geliyormuş
gömmüş kendini genç kaplumbağa
böğürtlen çalısının dibine
hüzün veriyormuş artık ikindilere
çıplak boyunlu hinthorozunun sesi
ve yanık lekeleri
mavi dikenlerin üstündeki

reçine ve kuru yaprak kokan vâdinin
ağır ağır ölmesi
üşütüyor beni diyordu
saksağan yavrusu
nazlı sabah güneşinin de
gecikiyor artık gelişi

bir yanıt veremedim
yalnızca yumdum gözlerimi
soğuk bir kente açılıverdi
içimdeki pencere
ağzından alevler saçan bir canavar
debeleniyordu caddelerde
betonlaşmış bakışlarından
yeşil ışıklar saçılıyordu geceye

gözlerimi açtığımda
uçup gitmişti saksağan yavrusu
öyküsüyle birlikte

içimdeki ılık ağacı

bilseniz nasıl yorgunum
omuzumda yükü var gccenin
bir cıva tanesi gibi titriyor
boşluğa yayılmak isteyen sesim
bastırdı ya karakış
dağ başında kalmışçasına
olmayanlara uzanıyor ellerim

keşke dönüp gelseler birer birer
bir kör gibi okşasam
sancılı yüzlerini ycniden
ah karakış
içimdeki ılık ağacı sönmekten
dök sevginin yapraklarını yeryüzüne
donmuş bir nehrin üstünde
ben dans ederken
koşuyor peşimden topal bir ölüm
o da eski bir sevgiliydi
olmayan alnından öptüğüm
darılmıştık hani
beyaz bir zambağın içine
ben tam kendimi gömdüğüm gün

camdan saraylar

umut ki bir sığırcık sürüsü gibi
kuşatır sabahı
ve yerleşir gürültüyle
kış güneşiyle yaldızlanan
camdan saraylara

aynalardadır
günü solduran ne varsa
bu benim yüzümdür belki de
korkuyla bakan
hayatın alaca aydınlığına
gökyüzünden düşen paramparça bulutlara
korkuyla bakan yüzümdür belki de

boşluktan
dökülen seslerle
kim olabilir ki kirleten karları
bir eski zaman çocuğundan başka

yüzümdeki harita

iyi bak yüzümdeki haritaya
belki yollar vardır dağlar arasında
iyi bak rüzgârın yönüne
durgun göllere
bir kanat izi olsun kalmıştır
sevdiklerimden
şu bomboş göklerde

her sabah bulacaktıymış gibi
uyanırım soluk soluğa
eski kuş seslerini pencerede

gözlerim mi yanıltıyor beni
öyle bir geçit yok mu haritada
açmadı mı yabani laleler
karlar erimedi mi daha
geçip gitti mi
baharat kervanı
demek dünya
ben doğmadan önceki ıssızlığında

demek kalmadı kimsecikler
bir bulut gibi yuvarlandı uçuşuma
at üstünde salınan gelin de
öyleyse ölümümüş toprağı kanatan
anlatmamışlar bunu bana nedense

geride kalanlar

kardan adamı çocukluğumun
ağlama
gücenme kar toplarına sakın
bir gün bir deniz kıyısında
ya da bir bulutta
barışacaksın onlarla nasıl olsa

sen başkalarından kork
bak gelmiş oturuyor
kış güneşi başucunda
eli alnında
yalandan gülümsüyor sana
sil gözlerini
belli etme hiçbir şey
radyonu aç
kızart ekmeğini sobada
kim kaldı eski dostlardan
savaş haberlerini dinlercesine
suskun ve cesur
katılan hayata
sen ve benden başka

bir de bakır tabağa
kazınmış resmimiz olacaktı
tam tren kalkarken
pencereden uzatmıştı
atkısı yere düşmek üzere olan
genç bir adam
gitme dercesine soluk soluğa
beni kovalıyordu
bir yazgı gibi mutlaka

yolculuk

bilin ki
her an yolculuktayım
oturan benim
cam kıyısında trenin
peki yanımdaki kim
o da ben tabii
küçük bir el aynası gibi
özenle taşıyım kendimi

bilin ki herkesin bir ülkesi vardır
yolunu ezberlediği
ve her uykusu kaçmış kadının yatağına
bir limon çiçeği kokusu siner ya
eski ölümlerden kalma

işte ben de
kendimden artanı arıyorum
duruğumuz her istasyonda

özlem

donmuş bir el gibi
taşıyorum özlemi cebimde
bir umut arıyorum
düşürülmüş bir umut
yağmur sularının içine

mevsim gene kış
herkes sıcağı paylaşmış
bana kalmamış yürüyecek
marsık kokulu bir sokak bile

ey derviş doğrusunu sen söyle
acılardadır keramet
acılardadır
keramet
yetmez mi bir ömre
heybendeki zehir ve kuru ekmek
yetmez mi
bir ömre
peşine takılan sıska köpek
çamur renkli gökyüzü
ve şu dayandığın düğümlü değnek

anılar demeti

çalıların üstünde kuruyan
bir tülbent gibi
acıyı kanıksadım

ve öyle hafifledim ki
sabah rüzgârı sanıyorum şimdi kendimi
dolaşıyorum saraylı hanımın
kınalı topuzunda
yosun kokulu bir tarak gibi

ot topluyoruz kör hattın kıyısında
saçları kökünden kesilmiş
yaşlı bir evlâtlıkla
mayıs papatyası kazayağı
biraz da gelincik yaprağı var torbamızda

konsoldaki aşk mektupları
benim değil nasıl olsa
verem de olmadım
ölmedim daha
eski paralar gibi biriktirmiyorum
hüzünlerimi vanilya kutusunda

ah kırmızı tenteli bir yazlık tramvay geçse de
binip gitsek fenerbahçe'ye diyorum
bir filbahri demetiyle kucağımızda

kendimle buluşuyorum

bir kahve var tepebaşı'nda
müşterisi de benim patronu da
koşarak gidiyorum
her akşam
kendimle buluşmaya

güvercinlerle oturup
yasemin çayı içiyoruz
elden ele dolaşan
rujlu bir fincandan
kahkahalarla

batan güneş
eğilerek dolaşıyor
çinli bir garson gibi aramızda

güneşin kalemi

kaynayan çaydan
umudumu kesmem
çocuğumun uzun beyaz ellerinden
ıtırın kokusundan
ve gece gizli gizli kırağı yağarken
korkuyla titreşen
badem baharlarından umudumu kesmem

nasıl olsa
ölümden sonraya kaldı
yüreğimin ışıması
bir de güneşin kalemiyle
geceye imzamı atabilsem

bayram yeri

kurumuş bir kuyunun içindeki
gergin kanatlı yarasalar gibi
uyuyor anılar

ürkütemem hiçbirini
içlerinde oyuncak atım
çingene mahallesi
ve çıkıkçının kocaman pabuçları var

bayram yerinde salıncak sallanan
arap bacı da var üstelik
o farkında değil ama
toprağa sürünüyor
yeldirmesinin etekleri
sanki yıllardan beri

sevgilin kaç tane yok

iki göğsü birbirine
bağlı kadın
söylesene
kaç tane
sevgilin yok
ve neden ellerin
telâş içinde
hep kıpırdıyor böyle
gaz lâmbasını parlatır gibi
kirli bir bezle
sabahın evinde

sonsuzluk

dün gene yalvardım ona
ey yaprağı solduran zaman
ne olur bir an dokunma bana
çek ellerini omuzlarımdan
kanatlandır sonsuza

bilsen ne kadar değiştim
dışım kararırken
kor bir ateş oldu yüreğim
hani bodur bir hatmi ağacıydım
mescidin yanbaşımda
sonra bir saka kuşu oldum
ökseler kuruldu
konduğum her dala

zaman sustu
doğrulttu sivri tırnaklı ışıklarını
boynuma
eyvah
sonsuzluk bendim galiba
ya da benim çocukluğumdu
tahta bir kaz gibi sürüklediğim
hâlâ ardımda

yüzümü eskiten yastıktır

yüzümü eskiten yastıktır
bulutların evinden çıkıp gelmiş
ve belki binlerce yıl
yasemin çömleğinin dibinde
beklemiş doğumumu
içi düşlerle
ve kelebek tozlarıyla dolu
insan sütü kokan
bir yastıktır eskiten yüzümü

semâver

bir semâver kadar
yaşlı doğdum
demlendi yüreğimde
buruk ve karanlık
nice aşklar

ömrümce yürüdüm
yürüdüm durdum da
eksilmedi koynumda göz
çarığımda kar

yarım kalan masallarım

iki kar tanesi gibi düşerken gökten
birbirini kovalayarak
ne güzel
seninle aynı dünyayı paylaşmak
ve uyumak aynı gök altında
ölü ya da diri olarak

biliorum
boş bir deniz gibi bekliyorsun
sevda ile dolmayı
aç o zaman
düş kapılarını ardına kadar
dökülsün yatağına bir kucak yıldız
bu ayrılık bitsin
yarım kalan masallarım
tarçınlı ıhlamurum
yün eldivenim senin olsun
koş sarıl ona
gölge de senin olsun sevgilim
ben güneşe yalnız giderim

ve ölümün doğuşu

o uzun geceler
bir ölüm doğuracaktı sonunda
nicedir seziyordum ben bunu
kimseye bir şey söylemiyordum ama
olan oldu
ölüm doğdu
boynuzlu kambur
yaşı kalmamış alnında
patlak dudaklarında
ne bir çığlık ne bir ağlama
uyuyor karanlığın kundağında

nasıl korktum bilemezsiniz
kaçtım onu bırakıp
sabahın koynuna
koştum koştum
hiç kimse yoktu
sisli sokaklarda
bir ben vardım
bir de yalnızlığın sökük paltosu
sırtımda

uzakta bir ışık gördüm
üst geçidin yanında
bir adam çay demliyordu
günün ilk yolcusuna
gaz kokulu bir sıcaklığı
hayatın bana armağanı galiba
içime çektim soluğumu
ve gizli
serin bir ormana daldım sonra

dağdan inen su

doruktaki karla güneş
iki sevgili gibi
incitmezler birbirlerini
büyük bir aşkın masalıdır
göle vuran gölge
ve şu orman
çocuğudur dağdan inen suyun
belki de

ah benim özlemlerim
bir bağ filizi gibi döne döne
kim bilir hangi yamaçta
uyanıyor şafakla birlikte
ve yere inen duman
kalkmadan daha
dolunuyor dikenli çitlere
sorularla birlikte

tarih öncesi

bir sevgilim vardı
bilemem tarihten önce miydi
sonra mı
o kendini ölümsüz sanırdı

tanrısıydı
cam kırıklarıyla çevrili bir evrenin
yoktu pusulası saati
göklerin şimşegine biner
gezerdi geceleri ev ev

elleri benim ellerimdi
belli değildi orkideyi kimin verdiği
saçları benim saçlarımdı
akan köpüklü bir su gibi
hele bir gülse
kavrulmuş kahve çekirdekleri
birikirdi gözlerine
ama gülmezdi
kökünden sökerdi fırtınası
nar ağaçlarını
kadehi ateşten yapılmıştı
yüreği kuş tüylerinden

o benim sevgilimdi
iyi de satranç oynardı
neyleyim
herkes gibi
ilkin kendine yenildi

gözlerinin falı

**neden ölümle aldattın beni
bir kuğunun boynuna dokunsaydın
ya da bir kamelya taksaydın yakana**

**neden ölüm bakar oldu gözlerinin falına
saçları ne renk onun
elmanı soyar mı sana
iki kaşının arasında
bir kara beni mi var yoksa**

**ben geldim gördüm
yeni evini
erkenden yorganı başına çekip uyumuş
kabahatli bir çocuk gibi
saklamışsın kendini
çürük yaprakların altına
kimsecikler yoktu görünürde
geceyi bekleyen
beyaz bir dolunaydan başka**

mühürlü sevgi

ve içimdeki tek gözlü dev
bütünleşti benimle
gözler göz üstüne gelecek bir biçimde
gene ellerim bir tek el
ve yüreğim bir tek yürek olarak
kilitlendi
bir tek kırık çekmeceye

en zoru
çocukluğumu bulabilmekti
kurşun askerlerin içinde
ve sokaktan her geçene el sallamaktı
belki tanıklar beni diye

tasanın kaynağı

oyuncak bir gemim vardı
bir zamanlar
içinde yanan küçücük mumla
zorlukla yol alırdı
mermer kurnada
ben de peşine takılır
dolaşır gibi olurdum dünyayı onunla

şimdi bağlandım kaldım hayatın kapısına
ne bacamda zencefil kokan dumanlar var
ne ardımda yaralı yunuslar

biliyorum çağırıyor beni uzaklar
biliyorum uzaklarda
gri bir papağan ağlar
uzaklarda aşk var savaş var
ölüm var
ölümü yaklaşmış insanların
rüzgârın açtığı pencere gibi
dünyaya korkarak bakan gözleri var
gözlerinde yedi iklim yedi bahar

ne gitmek
ne kalmak istiyorum
artık bir dalgayla örtünmek
ah yosunlarla sarmaş dolaş
suların evinde yaradılışı aramak
istiyorum

adsız bir kayığım vardı dalyan'da
onu da unuttum gitti
yolum düşer mi
düşmez mi bilinmez
eski tasaların kaynağına bir daha

yırtilan duygular

tümü de birbirine benziyor
sevdiklerimin
yıldızların yüzleri
ve bütün sayfaları
güneş takviminin

duyguların yırtilırken
çıkardığı sesler
hep aynı
inanır mısınız
bir kır gezintisine
kiminle olsa
gidebilirim
gibi geliyor bana
ve gidiyorum da

çünkü kalmıyor ki bir sorun
rüzgârla aranızda
bir şeytan uçurtması gibi
gözlerinizi yumup
parçalandıktan sonra

terzi firdevs

al makasını eline
terzi firdevs
bana bir gelinlik kes
gecenin ipeğinden

ölüm erkekmiş
dediklerine göre
ve sevdiğini
dokunmadan severmiş

sen yıldızlar teyelle eteklerime
ben mavi dikenler içinden geçerken
ışığı toprağa değen
öyle yıldızlar
devşir ki gökten
hiç yakınmasınlar
ardımda sürüklenmekten

manolya kokulu bohça

bohçamda eskidi gün ışığı
saçımın telleri
dügümlü kaldı karanlığa

umutlarım
elbette çeyizimdi benim
kocamın beyaz mendilleriyle birlikte
dörde katlandı
ve sarardı
hiç okunmamış
el yazmaları gibi

bir de manolya kokusu
iğnelenmişti ki bohçama
bahçeler bahçesi gönlüm
unutamaz bir türlü onun
mevsimler boyu süren iniltisini

kar çiçeği

kar bana çiçekler taşır
bir serçenin
kanadının altında saklanan
sıcaklığı
bulup getirircesine
sevgi yağdırır içime

bir dilim ekmeđi keser
hırkanı giy der
bugün gene sigarayı bıraktım der
mandalina kabuğundan sepet yapar bana
atar kucağıma birkaç gün yumağı
neden olmasın
belki renkli bir mum bile yakabilir masada

cama dayarım burnumu
gözleri menevişli
sakalları çamurlu biri iner gökten
ve yere değ er değ mez erir gider

günün sarayları yıkıldı

gene bitti gün
gene saraylar yıkıldı yüzümde
aratıyor bana kendini
eski zaman ellerim
bir ören yerinde

oysa ellerim
daha demin
küçük bir rakı sofrası hazırlıyordu
kim bilir kimin için

dolunayın bahçesi

ey hayat
ben ki yıllarca sevdim seni
ev ödevi yapar gibi

ncden esirgedin
bir yağmur sesini benden
hani bilirdin bütün gizlerimi
ateş değil miydi
yüreğimin çekirdeği
sen tutup kucak dolusu rüzgâr
getirirdin
dolunayın bahçesinden
ve sonra izlerdin
alevlerin içinden geçişimi

hayat sınavında

bak çocuğum derdi öğretmenim
ölüm de bir seçenektir
o da bir yanıttır sorulara
yanlış mı doğru mu olduğunu
kimsenin bilemediği

bir çarpı koyman için
yalvarır
söz verir ölüm sanki
hep söz verir
sokakta ellerine sarılan
ve annenin sana hiç göstermediği
sarhoş bir baba gibi

başkaları

neden eksilmiyor
dünyadan insan
ve hep var sayılıyor aynı insan

ya ölenler
yeni doğanlar
başkaları mı onlar
ki sokaklarda görünmüyorlar
derse de kalkmıyorlar hiç
anılmıyor adları
sınıfta kalanlar kadar

soyunuyorum yalnızlığımdan

kimseler görmüyor beni
belli ki unutulmuşum
tabağın kıyısındaki
bir zeytin tanesi gibi

ben de ne yapıyorum o zaman
büyütüyorum ansızın kendimi
karanlığımdan güneş ürküyor
çekirdeğimden evren

ve dökercesine yapraklarımı birer birer
soyunuyorum yalnızlığımdan
rüzgâr tam dallarımı eğerken

gün ölüsü

şu uzun yaz günlerini
beyaz bir bulutla
kefenlemişler sanki

kimse görmüyor
birbirinin terli yüzündeki
tedirginliği
uzaktan eski dostlar geçiyor
bir deniz yeniden yükselmiş de
gelip dayanmış gibi kapımıza
ne perdeler kıpırdıyor gözlerimizde
ne de yanmış mektuplar uçuşuyor
yüreğimizin bir köşesinde

kırık bir tambur

kırık bir tambur olduğum doğrudur
siz bakmayın atıldığımı köşeye
onu çalan da benim
dinleyen de
kendi yıkıntılarımın içinde

yaralı bir kurt gibi
ölüm dolanır durur oldu çevremde
aldı kokusunu yalnızlığın

taştı taşacak
içimdeki kan kuyusu neredeyse
incinmiş bir yüreği de sürükleyerek
akıp gidecek
şarkılarla birlikte

yanık tüy

biraz da kendimi anlatsam size
bir yangın yerinin
tarihçisi gibi
d ke sa a k llerimi

gözlerim da lara bakardı
bir zamanlar
dudaklarım suyu bulurdu çölde
bütün bulutlar
birbirine çarpardı d  lerimde
ve dünyanın her yanına s r lm  t 
aşkın zehirli boyası
Ölüm de mesin diye

titrerdi yaz boyu penceremde
yanık bir güvercinin tüyü
bir  am kozala ı d  se yere
korkuyla ka ı ırdı
zamanın ku ları
bir omzumdan öbürüne

sabır kuşu

eflatun yeleli güvercin
yaslamış göğsünü kiremide
duruyor öylece
uğultusu bir ikindi kadar uzun
bakışları bir düş kadar kısa
ve ayaklarındaki kıpırtı
yansıtmıyor kanatlarına

güvercinin sessiz bekleyişi
ve sabrı
belki de aykırı düşünüyor
göklerin çağrısına
acaba yükseklerden daha mı yakın
toprağın nabzı ona

mavi karga

küçücük bir anıyı
buruşturup atınca ben
bir orman yanar mutlaka
ve bütün çayır kuşları susar
beş yerinden yaralayınca
bir sözcüğü ben

bütün ölümler
saklanıyor havada
sanki yükseklerden buyruk veriyor
yüz yaşına basmış mavi bir karga
görüyorum damlıyor
paslı ses tellerinden
donmuş bir çığlık
sabaha karşı damlara

unutmanın öyküsü

her gün anımsıyorum seni
unutulmuş biri gibi

son geceydi hani geçirdiğimiz
ocağın dumanı karartmıştı yüzümü
tenimi kömürleştiren
hırka senindi
saçlarıma yapışan kuru dikenler
sesindi senin
ve bakışlarınla iterdin boşluğa beni

giydiğim çivili pabuç hâlâ senin
insan yüzü gibi çizildi topuklarım
kireç kuyularından geçtim
yosunlu kayalardan kaydım aşağıya
kucağımdaki sevgiler
tohum gibi saçıldı uçuruma

içimdeki yaşlı kadın
kamburunu bir çocuk gibi sırtlayıp
dağlarda gezdirir oldu kendini
topladığı çalı çırpı
bir zamanlar en nazlı filiziydi ağacın
ve yüreğindeki ağrı
en güzel yarasıydı aşkın

düşün ki
acılar dindi
bütün tütsüleri yaktı düşlerimdeki tapınak şarkıcısı
is kokulu suyu satan büyücü
nicedir toprağın yükü oldu
bir hasır gibi serdim
anılarımı
her adım atışta
yeraltından sesler geliyor
kulağıma şimdi

bakır tas

dilencinin bakır tasına
atınca bozuk parayı
küçük bir ses kalır ya arkanızda
fa sesi gibi örneğin
işte öyle bir ayrıntıdan
ben yaralı bir kanarya
yarattım
oldu
yeşillenmiş atkestenesi ağaçlarını
ve bir ilkyaz akşamının kalabalık çarşılarını
da yarattım
hâttâ bütün ışıklarını yaktım kuyumcuların

ıhlamur yokuşu'ndaki evde
küllenmiş bir mangal gibi uyuklayan kalbimden
kıvılcımlar saçılmaya başladı ansızın
uysallaştı kedim
bir yılan çıktı temelden
geldi sarnıcın kapağına kıvrıldı
uyandı malta taşlarının kırmızısı
hey tanrım
ben dul bir kadın değil miydim
yarım kaşlı
nasıl yaratıldı görülmeyen düşlerden
bunca öykü
ve bunca umut nasıl doğdu gene
bir kuşun kanayan göğsünden

eskici

eskicinin gözlerinde
bir bataklık vardı önce
sonra birdenbire
yeşil bir göl belirdi
ki görülmeye değer
boynundan vurulmuş
yabanördeğini saymazsak eğer

gümüş sesli bir kadın
elinde şerbet ibriğiyle
çıktı sokağa
kapısının önü
ölüm döşeği
kâhkülü sol anahtarı
ve elleri pazar sabahı gibi
tembel

sedefli ayna

suya atılmış
bir tarih kitabıdır
sedefli ayna
sürüklenir yoksulluğun akıntısıyla
sokaklarda
ve artık yanışı hiç kalmamış
yaşlı bir adam
gibi bakınır çevresine
şaşkınlıkla

çin vazosu

ben nedense
satılan evleri
ve çalınan bahçe kapısını
görürüm hep düşümde
bir de beni bırakıp giden
rüzgâr ayaklı erkekleri

hiçbir şey olmamışçasına
mangala sürerim ikilik cezveyi
bir kova kül dökerim
buz tutmuş yokuşlara
dünya bir limonluk kadar
soğuk ve nemlidir de sözde
tomurcuklanır beklerim
güneşi eşikte

ve uyandığımda
erimiş sıcak mum koyuluğunda
yalnızlığa benzeyen ama olmayan
bir duyguyla sarılı bulurum kendimi
yuvarlanmışım demek ki
derim
gecenin merdivenlerinden aşağıya
bir çin vazosu gibi
tutunarak kendime

parşömen ile çini

belki bin yıldır ağlıyorum
bütün çinileri döküldü yüzümün
bütün renklerim uçtu
bütün kuşlar terk etti beni
kırıldı rüzgârgülüm
değirmenim kırıldı

geçip gitti atlılar yayalar
belki bin yıldır ağlıyorum
karardı göğün kapısı
kim bilir kimin armağanıydı
elimde sımsıkı tuttuğum yemeni
ve anı defterimde kilitli kalan
acıklı ninni

ben ana rahminde dinlemiştim
evrenin sessizliğini
belki bin yıldır saati soruyorum
susuyor kuru dallar
susuyor sazın teli

gözümün çukurundan
eğilip su içer oldu karıncalar
nerede benim çocukluğum
omzumda nazarlığım la koşup durduğum taşlı yollar
hangisiydi
parşömene sarılıp
ateşe atıldığım gün
bilmiyorum ki
unutup gitmişim ay takvimini
hep başkaları için aradım ışığı
yer altında bir kök gibi

yağmur damlaları

acaba nasıl anlatsam size
yıldızları uyandırmadan
soldurmadan gün ışığını
çocuklarım
can kuşlarım mı desem
yağmur damlalarım benim
acaba nasıl anlatsam

bir atlıkarıncaya bindiremedimse sizi
güneşe yükselen
ve sonra dünyanın kapısına indirenini
bulamadığımdandır
beni bağışlayın
babanızla da bir resmim yok benim
aynı resme sığar mı
iki ayrı gezegen
iki nehir
ve iki kılıç aynı kına sığar mı birden

nasıl olsa size uçmayı öğrettim
sırmadan nakışı var kanadınızın
nasıl olsa harman sizin
düğün sizin
çok üşürseniz uğrarsınız
ülkesine sözcüklerin

dünyanın hamurundaki kan

günün her dakikası çocuğum
yani her kıpırtısı
dünyanın
hızla çalmalı yüreğinin kapısını

savaş haberleri
kuraklık
aşk yüzünden cinayet
artık neye rastlarsan gazetelerde
ve kırlardaki bir çarkıfelek otuna bile
öyle yakından bakmalısın ki
dünyanın hamurundaki kanı
göstersin
elindeki büyüteç sana

av kanlıdır
çöller ve ormanlar kanlı
tarihin sayfaları
din kitapları
ve bütün şarkılar kanlı
inan ki her ekmeğin içinde
gizlidir bir başkasının kanı

denenmemiş sözcükler

küçük yıldızları seçemiyor gözlerim
bana bulunmayan adresler
uzun dalgakıranlar
ve ufka sığmayan bir gemi verin

nasıl ki sevgilinin yüzündeki yollar
uzanır gider
ayrılığın başkentine kadar
ve her aşkın kirli bir denizi vardır
gün geçtikçe alçalır
geriye döner sular

bana hiç varılmamış mutluluklar gerek
hiç denenmemiş sözcükler
bitmeyen bir duvar resminde anlatılan
doğmamış çocuğun öyküsü gerek artık

hep kendimi hazırlarım

küçücük bir çivi gibi
kim eline alsa
çakamıyor beni duvara
bir de bakıyorsunuz ki
hep yerdeyim

yılda dört mevsim
kendimi hazırlar beklerim
zerrinler ekim'de başlar açmaya
vapur dumanları en erken mayıs'ta
öyleyse geciken kim
nerede kaldı umutlarım

ah biri eğilip alsa da
bir kez olsun görse
yüzümdeki telâşı

aslında yorgunum
ikindiye yetişecek bir ölü gibi
zorluyorum zamanı

sür cezveyi yarına

bir kıvılcımdı sonsuzluk
gençliğimde içime düşen
koşardım dağlardan düzlüklere
karanlık nedir bilmeden

şimdiyse
uzaklarda bir yanardağ
olmuş diyorlar
ne giden var
ne de sonsuzluğu gören

ölüm benim sütninem zaten
geceyatısına geldi
geçenlerde evimize
devirdik bir mangal dolusu ateşi
odanın orta yerine
dertleştik durduk
dereden tepeden

kesik bir perçem gibi

yaşı milyarı aşkın
sakalları
okyanusun yosunlarına karışmış
tarih dede
defterini açmış
hani şu kuzeyde oturan canım
pipo tütünü kokulu
ve geceleri sık sık uyanan adam
defterini açmış yazıyor

sözde benim büyükbabammış
anne tarafından abdülhamit han
yalan
her yazdığı gibi bu da yalan
niğem bir gözde
esirciler çalmış kundağıyla
kafkasya dağlarından
at sırtında gelirken
daha yollarda yaşlanan
doğmamış bir kadın
benim ninem aslında

o istediği kadar yazsın
doğrusunu bilemez kimse
kesik bir perçem gibi
saklıdır hayatım
biberiye kokan
simli bir kesede

göç yolları

ninem çerkezmiş derlerdi
bunu mavisı uçmuş gözlerimden biliyorum
giritli paşa babam hangisiydi
fesli bıyıklı kravat iğneli
durmuştu hani parkta köstekli saati

bir zamanlar boğaziçi
çıplak bir kadının kolu gibi
dupduru akardı boşluğa
ipimden tutar biri
gezdirirdi istanbul'un beyaz göğünde
beni mi uçurtma sanırdı
yoksa bulutlar mı parçalanırdı
anlayamazdım
geride kalanlara
takılıydı aklım
yalnızca onlara

nasıldı beyaz rusların çaldığı keman
kimdi yirmi yaşındaki son sevgilim
nasıl yok oldu
kanımda dolaşan en güzel isyan
bilmem ki
belki de daha yaşanmadılar
yanmadılar daha
elmaya dökülen konyak gibi
kaldılar
kalabalık bir istasyonda
sanki yükünü kaybetmiş bir yolcuydum da
her şey bitti sanıyordum
ben o zamanlar

sesim senin olsun

geldim
dedi ninem
uzaklardan düşe kalka
ve ödedim
iğreti bir tacın ısıltısını
kar suyu gibi kirlenen hayatımla

ey türkçe'nin gelini
senin olsun
yarım kalan sesim
gümüş bir yüzük gibi
takıver küçük parmağına

1

geride

biliyorum
çok gerilerde kaldım
yaşarken ve daha öncesinde

onca filizkıran fırtınası
onca yangın
ve bekleyiştten sonra
doğum günlerimde
ıslak bir yılbaşı gecesinde
çocuklarımin yeni yıkanmış
saçlarını koklarken
öle öle gerilerde kaldım
ne çıkar siz beni tanımasanız
ve yolunuzu değıştirsenez görünce

yanımda ninem de geliyor
buluttan bir kanat takılmış omzuna
altın iğneyle
yün yeleğinin cebinde
şap çöreatu ve besmele var
alnı yosun tutmuş
mührünün mürekkebi kurumuş belki de
ama yürüyor düşe kalka benimle
kum tanecikleri gibi
güneşle yıkandık
ve zamanı unuttuk ikimiz de

gözyaşıyla söner mi yangın

gözyaşıyla söner mi yangın
ey ölüm
ben ne aptalım
okunur mu yolladığım mektup
tutuşmuş bir kalemle yazdığım

dağıldı oyuncak atımın boncukları
bütün çeşmeleri kurudu sokağımın
kapladı göğün yüzünü
kara bir örümceğin ağı

halden anlar mı acaba güneş
ama o hiç sokak çocuğu olmadı
uyumadı kaldırımında
farelerle yan yana
şair de olmadı hiç
beyaz ince bir dizyle
bağlanmadı ay ışığına

bütün sayfaları uçtu hayatımın
sonunda mürekkekimle sulandı
ortanca saksıları
bir de sözlüğü olacaktı aşkın
sanırım eskiciye satıldı
ya kentim
daha yeni doğmuştu
acaba çingeneler mi çaldı
ey ölüm
ben çok aptalım
arıyorum boş yere
kendi küllerime gömdüğüm ışığı

oturur postunda güneş

benim de bir evim oldu
sizinki gibi
beyaz yüzlü kızlarım doğdu içinde
kiminin alnına gül sûresi kazılı
kiminin gözleri balıksırtı
kimi tam bir su damlası
baştan çıkarıyor elması

bir evi olmak kolay mı
çarşafklar durgun deniz gibi akacak
havlular elden ele bulutsu pembelikte
limonlu pelte pişecek mutfakta
sümbül soğanı bekleyecek karanlığı kış boyu
fısıldaşacak gözyaşıyla kan pıhtısı
geceyarısı olanları
balkonda bir masa olacak
o olacak mutlaka
üstünde sessiz bir küpeçiçeği saksısı
kimse anlamaz yerinden hoşlanmadığını
sokak kapısı da öyle değil mi
sanki gidecekmiş gibi durur
uzaklara sevdalı bakışlarıyla
bir de bakarsınız gülümser
sana döndüm diye utançla
ya onurlu pencereler
sırtında perdenin ağırlığıyla
durmadan yenik düşer poyraza

ev bu her şey gelir başına
çatı uçar
musluklar paslanır
çay bardakları kırılır ardarda

oturur postunda güneş umursamadan
ve zaman durur
duvarda asılı uda çarpınca

benim de bir evim oldu olmasına
söyleseler inanmazdım çocukken
onunla bir tren yolcusu gibi
ömür boyu sarsılarak
dünyayı dolaşacağıma

gezegen

bu gezegen

bana çok büyük geliyor bazan

bazan da bir bakır leğen kadar

eski ve ağır

sığamıyor düşlerim

köpürüp taşıyor dışarıya

bir göz odam

mezarım

başucumda kızımın diktiği

mor susamlar

yetiyor bana

kuş göğü neylesin diyorum

konacak dalı yoksa

ve bir gün her şey

düşecek olduktan sonra

şemsiyeli kadın

sana geleceğim
bir gün gökyüzü
bir elimde güneş şemsiyesi
öbüründe çamaşır sepetim
sora sora adresini kuşlara
geleceğim sana bir gün
eski bir istanbul kadını gibi
yokuşlar inip çıkarak
ve konuşarak her rastladığıyla

yaşlanmak

yaşlanmak
bir daha hiç
yere inmemek üzere
durmadan tırmanmaksa
en tepe dallarına yılların
ve rüzgârın önünde sallanarak
küçük bir kızcılık gibi
yakından bakmaksa
gözlerine güneşin

ben o zaman yaşlandım
adını hep unuttuğum
bir duraktır
artık gökyüzünde hayatım

temize çekiliyorum

neden dünya
durmadan kirlenirken
saçlarım beyazlaşıyor
duruluyor bakışlarım
boş bir kâğıt gibi
susarak anlattıklarım
yığılıyor birbiri üstüne

anlaşılan
biri beni temize çekiyor
buruşturup atmadan önce köşeye

hüzün gitti gideli

hüzün gitti gideli
kalmadı gülibrişim ağacının esintisi
bütün bulutlar geçti alnımdan
eridi etime saplanan buzdan çubuklar
hüzün gitti gideli
yağan toz dindi
mevsimler de bitti belki

işte yalnızca onlar kaldılar
işe yarayan
ve yaramayan sözcükler
bir hayat ağacından dökülmüşlerdi
şimdi duvar diplerinde
ölümün ve özgürlüğün
keyfini sürüyorlar
kâğıtları tanımadan
iskambil oynayan
sokak çocukları gibi
birbirlerine sokularak

yalan mürekkebi

kalemini
yalana batır
yaz
bu gece ay tutulacak de örneğin
takacak ölümün tacını
gölgelice bir bulut başına

istersen kapat
yüreğinin kadife perdesini
ve yum gözlerini
bak masmavi oldu dünya
burası ne rüzgârlı bir balkon
bu hanımeli nasıl coşkuyla sarılmış
parmaklığa
uçuşuyor hayatımız
nemli bir tohumun sırtında
de bakalım ne olacak
nasıl olsa
sözcüklerin dışı saray
içi mağara

gök meyvesi

**dalın ucunda bir şiir var
yukarılarda
çatlamış bir nar biçiminde
sunuyor kendini bana**

**kanmayın uysal görünüşüne
beyazlar giymiş bir isyan
nöbet tutar yüreğinde sabahtan akşama
ben taşladıkça
o saklanıyor
kış güneşi gibi bulutların ardına**

**ah ne yazık
ömrümce taşladım durdum da
bir şiir olsun düşüremedim dalından
bir harfine bile dokunamadım daha
o biraz nazlıydı
ben de acemi âşık gibi
hoyrat mı davrandım acaba
gök meyvesi asılı kaldı
tozlu bir ışığın kollarında**

arkası ölüm

bir su kelebeğinin
bir günde bitirdiği ömrünü
binlerce gündür sürdürüyorum ben
yarısı çırpınarak
yarısı uykuda geçen
binlerce gündür
buzun içine gömülü
bir iğne gibi
yol arıyorum inen denize

artık öyle üşüyorum ki
dünya alev alsa
kendi küllerime gömsem kemiklerimi
ısınamam bir daha
annemin koynuna girmişçesine
hep aynı çocuk oluyorum
sıcak bir tuğla gibi bastırıyorum
yumruğumu göğsüme her gece

neyse ki arkası ölüm diyorum
arkası ölüm
son bir sözcük olarak
neyse ki kalmış ezberimde

iğde çekirdeği

içimdeki kocamış iğde ağacı
eğildi
seslendi yüreğime
pek kimseler kalmadı çevremizde
görünmez oldu
sevdiklerimiz nedense
eskiden tutuklanmamak ayıptı
şu ya da bu nedenle
şimdiyse
henüz ölmemiş olmak
ayıp galiba
ne dersin bu işe

aman iğde ağacım
can yoldaşım
ben sana nisan rüzgârından
bir çıkın hazırladım armağan
nazlı çiçekler bağladım eğik dallarına
ne olur yüreğimi kanatma
göreceksin
biz de öleceğiz en yakın zamanda

katlanması en kolay ayrılık
kendimizinki olacak ayrıca
gözyaşı yerine
iki yaprak düşecek senden yere
biri çıplak
birinin şiir iğnelenmiş üstüne
basılıp geçilecek ikisine de

ve ondan sonra dünyada
hiçbir şey olmamışçasına
iğde çekirdeğini yontup
takunya yapacak dedem
çakısı ve sabrıyla
gündüz gece

korsan

alsın götürsünler bakalım denizi
bitmiş bir ömür gibi
kalır mı rengi

tam çırpınırken küçük dalgalar
oyalı bir yazma gibi
düşmüşken üstüne göğün pembesi
girsin bakalım araya
bir yıldızpoyraz
kalır mı bahar
kalır mı çocuğun oltası
ve çakıl taşları avucundaki

bana sorarsanız
biz uyurken çalıyor hayatımızı
mercan yataklarındaki
batık bir gemiden kaçmış
tek gözlü korsanlar

acı hazinesi

ya göçmensin
kanlı bir ok gibi çıktın tarihin bağrından
ya da kayısı gülünün dibine gömülüsün
eski paralarla birlikte
ah bir haber versen geçmişinden
de beni yormasan ne iyi edersin

hepimize yeter bendeki acı hazinesi
sandığın en dibinde
ölümün kaftanı serili
yakut ve zümrütlerle işlenmiş etekleri
bekliyor giyilmeyi ömrünün bir gününde
onun üstünde bir hançer
mehter marşları
ve sararmış fermanlar var
aysız geceler
karanlıkla yıkanmış dost yüzleri
yaşanmamış mevsimler
acı hazinesinde bekleyip dururlar
ne bulsam atarım içine
güneş mi battı ben istemeden
at acı hazinesine
sabah mı gecikti
ağırlaştı mı hasta
atıver aynı yere bekletme

bir o kaldı kirlenmeyen
büyük korsanın armağanıydı ne de olsa
her şeye yer var içinde

inen sise
çürüyen nilüferlere
başlamadan biten aşklara yer var
yeter ki sen yaz bir kâğıda hayatını
üşenme atıver
acı hazinesine

çeşme

bu bir yol ayrımıdır
işte yalnızlık
işte akşam
tam gün batarken
durur düşünür
herkes kendini arar ya bir an

ölümü bekleyen
yaşlı bir at gibi
bellidir adresi
günün gittiği yerin
bense
alinyazımla buluşacaktım
çamlığın ardındaki
çeşme başında
yolumu şaşırp
kalakaldım
yıldızsız bir göğün altında
daha hiç doğmamışçasına
şaşkın
ve tekbaşına

servi sandık

gecikmiş bir ilkbaharın
gökgürültüsüdür
tavan arasında gezinen
ve belki kanatlarıdır güvelerin
altın tozları gibi
kartpostalların üstüne serpiyen

fırtınanın dinmesini beklerken
servi bir sandıkta
ölülerin
kâfuru kokulu eşyalarıyla birlikte
ah bilirim
küçük ve umutsuz bir aşıktır gene
son bir cemre gibi içime düşen

köklerin şarkısı

ilk yağmur damlalarını
ilkel insanlar gibi
gürültüyle karşıladı
gergin incir yaprakları

ve sağanak başlayınca
eğilip büküldü
gevşemiş kolları
sevgilisinin boynundan çözülen
bir kadının bitkinliğiyle
hiç konuşmadı

köklerin şarkısını
söylüyordu artık
bakışlarını yere indiren
incir dalları

torbamda kokulu otlar var

işte geldim
daha rüzgârım üstümde
saçlarımdan süzülüyor yağmur
torbamda kokulu otlar var
ve ıslığımda uzun bir masal

ama o ne
hiç bekleyenim yok
ölmüşüm
adım silinmiş adres defterlerinden
taşım kayıp
küskün ruhum
uyukluyor eğrentilerin içinde

bütün saatleri durmuş olmalı
sevdiklerimin
demek ki yorulan çelik
yarışamıyormuş benimle

içimizden biri

aşk durmadan buruşurken
patiska tende
bir eski zaman ölümü
sırtımdaki
sinsi bir terlemede
dinleniyor şimdilik
lavanta kokuları içinde

nasıl da gülümsüyor
esen yelin
türbedeki mumları ürkütmesine
alışkın tütüne ve pervaneye
hiç yabancılık çekmiyor
içimizden biri gibi
kahvede oturup
nargile isterken kendine

pencere

solmuş bir halı
dayamış kendini
fırçayla ovulan sarı tahtaya
ev kayaya
ve sele
ölü toprağa yaslanmış
kadın
adamın sesine

bakın şu işe
hiçbir şey yalnız kalamazmış
gibi bir daha
güvenle dizmişler camgüzellerini
hayatın penceresine

incesaz

ve bilir misiniz
incesaz erkektir
yolu gözlenir her akşam
dul evlerinde

hayat yeniden başlar
ve bitiverir
aceleci bir erkekle sevişircesine
incesazın taşıdığı
karanlığın içinde

tekir kedi

tekir bir kedinin
alnındaki çizgilere dokundum
ısıttı ellerimi
kehribar kokan
uysal ve ılık tüyleri

gözlerindeki serçelere
de baktım uzun uzun
su içiyorlardı
kır menekşelerinin arasında
ve paslı bir kilit gibi asılmıştı
yağmur bulutu
kapısına göğün

ne yazık ki
ıslak burunlu tekir kedinin
adını sormayı unuttum
sahibi
yetmiş beş yaşında bir yeni gelindi
telâş içindeydi
tahta merdivenleri süpürürken
küpesinin tekini bulmuş gibi

Çocukluk rüzgârı

bu rüzgâr
Çocukluk r zg rım benim
sarı erik kokuyor hâlâ
bu yıkık duvarlar
sarnıcındı
soluk alırdı sanki üstündeki
yapışkan otları
hiç sokulamazdı bu güneş
Çardağın altına bir zamanlar

ya reçine kokan   le uykuları
limonata bardağı başucunda
radyosu açık
uyuyakalmış yaşı kadını
nasıl uyandırırđı
Çarpan tahta pancurlar bir anda

yazla birlikte yanan
biraz da hayatımızdı inan
söndü artık tutuşan  am dalları
kuşlar ürküp dağıldı
ve ben çoktan savruldum gittim
anılar sokağından

hazırlık sınıfı

sınıfım ölüme hazırlıktı
hep öyle kaldı
numaram paslı bir yüze kazınmıştı
çiviyle

hiç unutmam
çatık kaşlı bir hayattı öğretmenim
topuzluydu beyaz saçları
ve yapma çiçekler takardı göğsüne
öyle değil miydi
evde kalmış bir kız gibi
kemikli elleriyle
defterini açıp
gizlice sıfır vermez miydi hepimize

acı sarı

uzun saçları esintili ve kara
yeleği karanfil sarısı
bir yaz
yürüyor kaldırımında

omzunda yırtık bir kilim
ve kırık avîzeyle
yükünü tutmuş bir eskici de
bakıyor ona yan gözle

çingeneler piyangocular
dilenciler
dondurmacılar sokak kedileri
takılmışlar peşine
sesi neden bu kadar kalın
ve güler gibi yaparak neden ağlıyor
yüzünü gizleyerek elindeki şakâyıkla
bu yaz denen kadın
diye soruyorlar birbirlerine

yelpâze

elindeki fildişi yelpâzeyle
zamanı kovalayan
yaz boyu soru işareti gibi
hasır koltuğunda
oturan kadın
ada vapurunda unuttuğu şişlerle
yün ören
hani durmadan yakınan
kendinin olmayan ince bir sesle
ve dalgınlığın denizlerinde yüzen
bütün kadınlarla birlikte

düşlerinizi de alın gelin
unuttuğunuz sokak adlarını
çiçek adlarını
kahve falındaki yolcuların adlarını
ve kutsal kitaplarınızı
da alın gelin
hepiniz annem olun benim
çünkü korkuyorum
yeni mi doğdum öldüm mü
yarım mı kaldım
bilemiyorum

sessizlik ve kavga

aylardan eylül'dü
bahçenin ucundaki ceviz ağacına doğru
yola koyuldum
önce incir ağacına uğrayacak
ve sonra kargaların düşürdüğü
çürük cevizleri kırıp yiyecektim
niyetim buydu
bahçemiz bir ülke kadar büyük
hayatımız unutulmuş bir düş kadar uzundu
herhalde öyleydi

günde kim bilir kaç kez
çocukluğumla doluyor defterim şimdi
bir o kadar da ölümümle

ve beni göğe götürecek melekler
bilseniz nasıl bana benziyorlar
tümü de mahzun yüzlü ve dokuz yaşında
düşmüş ıslak saçları alınlarına
bilmiyorlar gülmesini de
ağlamasını da
oturmuşlar usulca bir havuzun başına
bakıyorlar
yalnızca bakıyorlar bana

geride kalmaz mı hiçbir şey
diyorlar acaba
ne eylül ayı ne ceviz ağacı
tel bir yumurta sepeti gibi
asılı duran dünyada
sessizlik ve kavgadan başka

düşler köyü

eğcr çocuğum
şu küçük ev bizim olsaydı
babamız olurdu mutlaka
kapısının önündeki zeytin ağacı

aylardan ağustos olurdu
yorulurdu çınar ağacı
küçük dalgalar yorulurdu
yusufçukların uğultusu
çeşme başları ve köy yolları yorulurdu
kara cübbeli bir papaz gibi
elinde buhurdanlığıyla
inerdi dağdan ağır ağır gece
ardında kurbağa sesleri
ve kuru otların soluğu
geride kalan bütün küçük şeyleri
altın suyuna batıran bir deli
kılığında ay ışığı da
atları koşan bir buluttan aşağıya

şu yeşil kapılı ev bizim olsaydı
kapardık iki küçük penceresini
gözlerimizi yumarcasına dünyaya
ölü bir kuş gibi ağırlaşan yüreğimiz
durmadan onikiyi çalardı
hamsin rüzgârı yorardı çınar ağacını
aldanışlar ve ağustosböcekleri yorardı
üç yüz yaşındaki babamız
zeytin ağacı

abanırdı üstüme her bağbozumu
düşlerinde balıkçının hep o dilsiz kızı
ve yakasında sardunyasıyla
söndürürdü gözümdeki ışığı

eğer şu küçük ev bizim olsaydı
kurumuş dere yatağındaki
kutsal yılanın ağzına doğru
bir testi şarap gibi
devrilip akardı hayatımız
ve bir yaprağı daha solmuşçasına
yorulurdu çınar ağacı

çıkırık

son bir hızla döndürdüm
ömrümün çıkırığını
bitiverdi yaz
dünya ürperdi
yarım kaldı yokuşun sonundaki
kerpiç kulübe
harcında aşk
barut ve saman vardı
iki kırlangıçla birlikte
bizim olacaktı
bitince

çocuklarım küstü
büktü boynunu ayçiçekleri
eski bir yağmur bulutu
dervişlerin hüznüyle
yürüdü gitti

bir daha bir daha döndürdüm
ömrümün çıkırığını
ve sonra toplamaya koyuldum
kanayan bir ağacın dibine
dökülüp saçılan düşlerimi

ürperti

demek ölüm de
sevişmek gibi
hayatın kollarında bırakıp
aşağılanmış ve bitkin bir gövdeyi
uçup gitmekmiş
düşlerin ülkesine

oysa ne çok isterdim
birbirinin gölgesinde dinlenen
sevgililer gibi
donmuş bir denizi
bir kış gecesinin aydınlığını
ve sahnede bir anlık susmanın
anlamını
küçük dokunuşların ürpertiyle
binlerce yıllığına paylaşmayı
ölüme benzemeyen biriyle

kuş ve sabah

birinin bıraktığını
bir başkası götürüyor güneşe
hep aynı yöne akıyor
kırlangıcın üşümesi
ve ıslaklığı sabahın

ben basmasam da
gene boynu bükülecekti otların
ben yazmasam
ince belli bir çay bardağı
çatlayacaktı gene
yüreğimin dökülüşiyle

martının çılgılığı gene aç
serçe gene ürkek
yaz sonunda hayat
gene küçük tatlarla donanacaktı
keçiboynuzu ağacı gibi salkımsaçak

tek bir şiir

bir insan ancak
bir tek şiir yazmayı
isteyebilir
mayın tarlası
kayısı bahçesi
ya da deniz dibi gibi olan
bir şiir
ve şiirin sonuna varmadan daha
bitebilir hayatı
zaten binlerce şair
belki de bir tek kişidir

kumlara yapışık bir çilek çiçeğinde
dirilen
yarım kalmış bir şiir
bilinmez ki kimindir
ve kimin
namluya bir kurşun gibi sürdüğü ses
bu kadar bekleyebilir

yaralı

sesimi yerden kaldırın
o benim en eski silâhımdı
sırtında rüzgârın yarası var
ve tetiğinde
kuru bir gül asılı

çırılçıplak

insan hayatının gölgesi
düşmeyegörsün
bir dizeye
hemen değişir açısı şiirin
güneş ışığı değer değmez denize
kırılır yansır ya bilinmezliğe

şiir çırılçıplak
ve daha hiç gelmemiş gibi olmalı
yeryüzüne ki
kalp atışları duyulabilsin
ses değmemiş bir ses olarak
içimizde

akşamın ülkesi

bilmem ki
girilir mi akşamın ülkesine
gelişigüzel söylenmiş
sözcüklerle
güzel bir sessizlik olmalı şöyle
insanın içinde
ve onu paylaşacak başkaları olmalı
aynı enlem
ve boylamda rastlaştığı başkaları
olmalı diye düşünürken tam
ah akşamı
şarkılar yağma etti bile evlerde

bütün ışıkları söndürülmüş
bir kent gibi saklandım
ve gördüm bunu
daha ilk şiirimi yazdığım gece

yolcu

bazı kentlere uğranılır yalnızca
bazı insanlara da
kim ki kendine yetişen bir yolcudur
gelir ve gidercesine hayata
durmadan üstüne basılan bir atlastan
hızla geçer
ve yaşlı kent
kanlı başını sallayarak
uğurlar onu dünyaya

yalnızca uzaktan bakılır bazı kentlere
bazı insanlara da
yol kıyısındaki karabiber ağaçlarına
birbirinin gözünde aşkı arayan
karşılıklı cumbalara
ve dev bir kurbağanın sırtı gibi
yağmur altında kıpırdayan
denizine uzaktan bakılır

yüreğine düşmüşçesine bir dağın gölgesi
açarak ıııklı kanatlarını
kim ki kaçır başkasının karanlığından
bir anka kuşundan kalan tek bir tüy gibi
bırakıp sesini boşluğa
küçük bir taraçadan çağırır onu
taşın ve tahtanın tarihi
asma yapraklarının titreyişı
çağırır onu aldanışın sofrasına

yabancı

yıldızını arayan daracık bir sokakta
rüzgârla limon ağacının uyumunu düşündüm
rüzgârla avlunun
rüzgârla havuzdaki çıplak suyun uyumunu
devrilmiş bir savaş arabası gibi
binlerce yıldır düşleriyle korunan
içki masalarının uyumunu düşündüm rüzgârla
ve neden bazı kentlerin unutulduğunu

kanatlarını koynuna gömen bir yabancının
öyle bir uyumu olmalıydı ki rastlantılarla
her şey buza dönüşüyordu eski bir rum evinde
buza ve yalnızlığa
sonsuz maviliklerle çevrili belleğim
ansızın bir dostun ölümünü anımsattı bana
donmuş bir soluğu duyumsadım
limon yaprağının ucunda
ve akşamın
dalgaların parçaladığı bir kadirga gibi
yüzdüğünü avuçlarımda

kokunun külleri

geride kalan bütün kokular
sıcak ve acıdır
nedense

cehennem daha dün okşadığım yüzdür
sestir telefonda konuştuğum
tellerin içinden
bir lâv gibi süzülüp iner
bastığım yere

anladım
anladım ki kokunun da külleri vardır
kirli bir cibinlik gibi çöken üstüme

dolunayın denize düşerken tam
kızıllaşan yelesinde
çözülür aşkların saltanatı
ve gece
basar mührünü düşlere

özlemek
çölde bir yürüyüşe
nerede su
gözlerimin üstünde kabuk tutan
tuzlu yaşlarda mı sizce
bir yaz ufkunda
yuttuğu alevlerden
zakkumlar oluşturan su
nerede söylesenize

bütün sevdiklerimin
beyaz bir göğе dönüştüğü evrende
aldanan kim
kim kalıyor
kendi göç yollarının gerisinde

kara inci

soğuk bir kış sabahında
daha doğduğum an
anlamıştım
kendimden yaratıldığımı
kara bir inci gibi
yüreğimde suların yasıyla

bir de baktım
taş soluklu bir kent
barınıyor koynumda
ve zamana çıkılıyor
surlarının kapısı yıkılınca
zaman ki
bir tavan arası gibi dolmakta
hayatın eşyalarıyla

işte şu kılıç
dedemin bin yıllık nişanlısı
çeyiz sandığı annemin
sürükleniyor düşlerin akıntısında
ya şu zarf
arnavutluk'dan gelmiş olmalı
bir de kurşun var içinde
geride kalan bir sözcük gibi kavgalardan
her harfinde tanrının ışıkları
ve kan pıhtısı olan
bir sözcük gibi
arıyor anlamını

ben o sözcüğü de uyandırdım
daha doğduğum an

son yüz

bu benim son yüzümdür
karlı dağlar gibi herkesten uzak
bir karınca gibi toprağın içinde
ve bir ırmak gibi
çekilir kendine yavaş yavaş

iyi bakın
bir tek gözyaşı bile kalmadı artık
yüzümün vâdilerinde
benim değil durmadan yankılanan çığlık
sessiz bekleyişi yırtıcı kuşların
ve dünyayı saran sisli aydınlık

dudağımın kıyısındaki
son gülümsemede
sözcükler gibi solan
bir demet menekşedir
sizlere derlediğim ancak

serüven

buğulu bir üzüm tanesiyken
hiç yetinmeyip
şarap olmak isteyen
serüvenci ruh
neyse ki uçup gitti evimden

ne ağladım ardından
ne de aradım onu yollara düşüp
yalnızca üşüdüm biraz
akşamları kargaların üşüştüğü
bir mazı ağacının gölgesinde
sonsuzluk düşleriyle avunurken
üşüdüm
ve taşın küflenirken
çıkardığı sesi duydum
eski bir su geçercesine içinden

sular altında

öldüm

akıp gitti sıcacık bedenim

güneşi içen bir kaktüsün

sarhoşluğuyla

kayalardan aşağıya

ve ağır ağır yaklaşan dalga

kucaklıyordu

sular altında kalan dünyamı

yavaşça

hoşça kal

olmayan şeylerin ülkesi dedim

göğsümde büyüyen mavi diken

ve titreyen çiy damlası

kalmadı bir anlamın nasıl olsa

sen de hoşça kal

boynu bükük bir lale

duyabilmek için
yıkık bir duvarın sessizliğini
çocukluğumdan ölümüne giden kuytulara
kovaladım durdum sözcükleri

ey okur
beni bağışla
doğrudur
istanbul'da
doğduğum evi bulamadığım
hep şaşırdığım hayata giden yolları
ve ölümün
eski bir sevgili gibi
yüreğimin kapısını zorladığı
doğrudur
yıllardan beri

sur diplerinde
tarihin nöbetini tutarken
boynu bükük bir lale
ben de betona gömülü zümrütü arıyorum
sönmekte olan bir çırayla elimde
dumanlar örtüyor anıları
sözcükleri
boğuyor gece

İÇİNDEKİLER

yazılı hayat	5
yaşayan kumrudur	6
kasnak	7
yarın	9
olta	10
sahipsiz kayık	11
park kapısı	12
kırmızı lastik top	13
sokak	14
okul	16
bahçemiz	18
oyun	20
uçarcasına	21
uzaklara doğru	22
elma baharları	24
adresim	25
takvimim	26
nedir sönen	27
çatlamış tohuma dokundum	28
fırtına	29
gece	30
zaman adında bir kabadayı	31
yeryüzünün kolları	32
insan	33
ömür dokuyorum	34
demek ki şair olacağım .	35
ölüm uyur ay dolaşır	36
kentteki canavar	37
içimdeki ılık ağacı	38

camdan saraylar	39
yüzümdeki harita	40
geride kalanlar	41
yolculuk	42
özlem	43
anılar demeti	44
kendimle buluşuyorum	45
güneşin kalemi	46
hayram yeri	47
sevgilin kaç tane yok	48
sonsuzluk	49
yüzümü eskiten yastıktır	50
semâver	51
yarım kalan masallarım	52
ve ölümün doğuşu	53
dağdan inen su	54
tarih öncesi	55
gözlerinin falı	56
mühürlü sevgi	57
tasanın kaynağı	58
yırtılan duygular	60
terzi firdevs	61
manolya kokulu bohça	62
kar çiçeği	63
günün sarayları yıkıldı	64
dolunayın bahçesi	65
hayat sınavında	66
başkaları	67
soyunuyorum yalnızlığımdan	68
gün ölüsü	69
kırık bir tambur	70
yanık tüy	71
sabır kuşu	72
mavi karga	73
unutmanın öyküsü	74

bakır tas	76
eskici	77
sedefli ayna	78
çin vazosu	79
parşömen ile çini	80
yağmur damlaları .	81
dünyanın hamurundaki kan	82
denenmemiş sözcükler	83
hep kendimi hazırlarım	84
sür cezveyi yarına . .	85
kesik bir perçem gibi	86
göç yolları	87
sesim senin olsun	88
geride	89
gözyaşıyla söner mi yangın	90
oturur postunda güneş	91
gezegen	93
şemsiyeli kadın	94
yaşlanmak	95
temize çekiliyorum	96
hüzün gitti gideli	97
yalan mürckkebi	98
gök meyvesi .	99
arkası ölüm	100
iğde çekirdeği	101
korsan	103
acı hazinesi	104
çeşme	106
servi sandık	107
köklerin şarkısı	108
torbamda kokulu otlar var	109
içimizden biri	110
pencere .	111
incesaz	112
tekir kedi	113

çocukluk rüzgârı	114
hazırlık sınıfı	115
acı sarı	116
yelpâze	117
sessizlik ve kavga	118
düşler köyü	119
çıkırık	121
ürperti	122
kuş ve sabah	123
tek bir şiir	124
yaralı	125
çırılçıplak	126
akşamın ülkesi	127
yolcu	128
yabancı	129
kokunun külleri	130
kara inci	132
son yüz	133
serüven	134
sular altında	135
boynu bükük bir lale	136

Melisa Gürpınar

ÇOCUKLUĞUM

ve

ÖLÜMÜM

İlk şiir kitabı 1962'de yayımlanan *Melisa Gürpınar*'ın otuz yıllık şiir serüveninin son halkalarından biri sayılabilen *Çocukluğum ve Ölümüm*, özellikle dil ve anlatımındaki ya-
lınlıkla, usta işi bir yapıt olduğunu kolayca belli ediyor. *Ço-
cukluğum ve Ölümüm*, şairin kullandığı tema, yinelenen
sözcükler ve çağrışım sıralamaları göz önüne alınırsa, kü-
çük şiir parçacıklarından oluşan bir tek uzun şiir. *Melisa
Gürpınar*, "Ben ölüm temasına, yani bu çok işlenmiş zo-
runlu sınav sorusuna yaklaşıırken, ister istemez geride ta-
rih, kent ve toplumsal değişimlerin izlerini kullanarak, ya-
şamımdan derlediğim acıklı ve gülünç ayrıntıları da öne çı-
kardım," diyor. "Ölümün, doğadaki her türlü karşıtlık ve
evrensel dönüşümlerin yanısıra, olağan bir boyuta indirile-
bilmesi için, önce kendi yaşamının üzerinde denenmesi ka-
çınılmazdı."

Kapaktaki resim: BİRSEL (BOSUT) GÜRBÜZ

Sessizlikte Vagonlar

ISBN 975.510.413-5

ISBN 975-510-413-5

9789755104133